

L'OFICI QUE MÉS M'AGRADA

Joan-Salvat Papasseit

Hi ha oficis que són bons perquè són de bon viure,
mireu l'ésser fuster:

-serra que serraràs
i els taulons fan a miques,
i de cada suada deu finestres ja han tret.
Gronxada d'encenalls, et munten una taula;
si ho vols, d'una nouera te'n faran un cobert.
I caminen de pla-
damunt les serradures de color de mantega.

I els manyans oh, els manyans!

De picar mai no es cansen:

pica que picaràs i s'embruten els dits;
però fan unes reixes i uns balcones que m'encanten
i els galls de les teulades
que vigilen de nits.
I són homes cepats
com els qui més treballin.

¿I al dic? Oh, els calafats!

Tot el Port se n'enjoia
car piquen amb ressò
i es diu si neix un peix a cada cop que donen
-un peix cua daurada, blau d'escata pertot.
Penjats de la coberta, tot el vaixell enronden:
veiéssiu les gavines
com els duen claror.

I encara hi ha un ofici

que és ofici de festa el pintor de parets:
si no canten abans, no et fan una sanefa,
si la cançó és molt bella deixen el pis més fresc:
un pis que hom veu al sostre
que el feien i cantaven:
tots porten bata llarga
de colors a pleret.

I encara més

si us deia l'ofici de paleta:

de paleta que en sap

i basteix aixoplucs.

El mateix fan un porxo com una xemeneia

-si ho volen

sense escales

pugen al capdamunt;

fan també balconades que hom veu la mar de lluny

-els finestrals que esguarden tota la serralada,

i els capitells

i els sòcols

i les voltes de punt...

Van en cos de camisa com gent desenfeinada!

Oh, les cases que aixequen d'un tancar i obrir d'ulls!